

REC

HEATHER GUDENKAUF

Co byste byli ochotní udělat
za deset milionů dolarů?

THRILLER

VŠICHNI
SE DÍVÁJÍ

přeložila Mirka Polová

VŠICHNI
SE DÍVÁJÍ

EVERYONE IS WATCHING

Copyright © 2024 by Heather Gudenkauf.

By arrangement with the author. All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Mirka Polová, 2025

Cover © Zhivko P. Petrov, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6971-1 (pdf)

HEATHER GUDENKAUF

VŠICHNI SE DÍVÁJÍ

přeložila Mirka Polová

VENDETA

*Památce mého otce,
Miltona T. Schmida*

PROLOG

Matthew Plavky Kolo Klus seděl na gauči a koukal se na notebook. Pustil si na streamu *Jednoho šťastného vítěze*, reality show, o které pořád dokola mleli jeho kolegové. Co jen se toho od nich během posledních čtyř dní o téhle show naposlouchal! Nekonečné blábo-ly. Ale podle toho, co od nich pochytil, to vypadalo, že účastníci soutěží o deset miliónů dolarů. To ho zaujalo, a tak si to pustil.

Na monitoru viděl nóbl terasu, na níž seděli u vína čtyři lidé, všichni ve stejných bílých šatech. Hotová sekta. Pak se tam objevila nějaká žena v bílém tílku s holými zády a zavazováním za krkem a očividně se rázem stala středem pozornosti. Fascinující. Mrkl na komentáře na pravé straně obrazovky.

- Zacházejí moc daleko.
- Ty myslíš, že je to doopravdy? V televizi není doopravdy nic.
- Copak ses doted'ka nedíval? Tohle je doopravdy! A jestli si nebudou dávat pozor, tak někdo z nich zemře.

Matthew zbystřil. Že by mohl někdo zemřít? Jak to? Proč? Co to vůbec je? *Hra na oliheň*?

Postavil si notebook před sebe na konferenční stůl, naklonil se k němu, lokty se opřel o kolena a bedlivě si soutěžící prohlédl. Podle pošramocených vzteklých obličejů se tam muselo odehrávat nějaké drama. Jedna žena skryla tvář do dlaní a jeden muž praštil pěstí do stolu, až sklenice s vínem nadskočily. Při té nečekané ráně leknutím nadskočil i Matthew.

*

„Budete mluvit, nebo střílet?“ zeptala se chladně žena v bílém tílku s holými zády. „Volba je na vás.“ Muž v první chvíli neodpověděl, jen na ni mlčky zíral a svaly na čelisti se mu napínaly.

Tak moment, mihlo se Matthewovi hlavou. Tu dámu v tílku přece znám. Znal moderátorku této show, jen si nemohl vzpomnout, jak se jmenuje. Asi rok bydleli v New Yorku ve stejném domě. Pokud si dobře vzpomínal, pracovala tehdy jako stážistka v nějaké špičkové televizní show. No tedy, pomyslel si. Ta to dotáhla daleko. To je síla.

A v tu chvíli to Matthew uviděl. Třpytilo se to ve světle svíčky přímo uprostřed stolu, na bílém lněném plátně, a mělo to dlouhou hlaveň.

Pistole? natukal Matthew.

To je jen pro atmosféru, ne? reagoval někdo.

Byla to pistole. Ruger s dřevěnou rukojetí a dvacet centimetrů dlouhou bílou naleštěnou hlavní. *To je snad vtíp, ne? Proč by pistole ležela uprostřed stolu tak, aby si ji mohl kdokoli vzít?*

- Někdo by měl zavolat 911. Tohle už přesahuje všechny meze.
- Ne! naskočily okamžitě odpovědi.
- To je v pohodě. To prostě patří k téhle hře.
- Mně se to nezdá...
- Vždyť ona má toho kretěna totálně na háku.
- Jasně. Přece bys tu show nekazil voláním policie.

S tím musel Matthew souhlasit. Ta show ho dostala. Jasně, napsal. Počkáme a uvidíme, co se bude dít.

Nemá ona na krku modřinu? zeptal se někdo.

Podle mě je to jenom stín, odpověděl někdo jiný.

„Budete mluvit, nebo střílet? Volba je na vás,“ opakovala žena v bílém tílku.

Muž se natáhl pro pistoli, zvedl ji a Matthew nechtě zalpal po dechu.

„Volím střelbu,“ řekl muž, klidně vstal a přiložil si pistoli ke spánku.

- Panebože! Nedělej to!
- Zavolejte někdo policii.
- Dělejte někdo něco!
- Přestaňte! Snad si nemyslíte, že je to doopravdy?
- Jasně, že je to doopravdy!

Matthew zvedl oči ke stropu. Konverzace se propadla do kleteb a nadávek. *K popukání, jak se všichni ti znudění gaučovní válečníci navzájem posílají do prdele*, pomyslel si Matthew.

Ale musel s odmítačí policie souhlasit. Všichni přece vědí, že na televizní reality show nic reálného není. Prohlédl si muže s pistolí u hlavy pozorněji a vytřeštil oči. Znal ho. Jaké byly šance, že bude znát z jedné show hned *dva* lidi?

Není to... Matthew začal psát, ale pak přestal. Muž na obrazovce spustil pistoli od hlavy, napřáhl ruku a Matthew shledal, že hledí přímo do ústí hlavně. Ten muž z obrazovky mířil pistolí přímo na něj.

Vzduch rozechvěly tři výstřely v rychlém sledu a přímý přenos zčernal a ztichl. Byla nabitá. Ta pistole byla fakt nabitá. Matthew si přitiskl dlaň na ústa. Srdce mu bušilo, jako by chtělo vyskočit z hrudi.

Rozhostilo se ticho. Příliš velké ticho.

Konečně se začaly objevovat komentáře.

- Co se stalo?
- Zastřelil někoho?

Obrazovka zablikala, rozsvítla se a přímý přenos se opět rozběhl. Opět z terasy, ale tentokrát z jiného úhlu, diváci viděli jen převrženou židli ležící na kamenné dlažbě. Žádný zvuk, dáma v tílku taky nikde, ani žádné účastníky nebylo vidět.

■ Co to má být? napsal někdo.

■ Ježíši!

Matthew s otevřenými ústy zíral na rudý pramínek, který se pomalu plížil po bílé dlažbě a sbíral se do karmínové kaluže.

■ Myslím, že je to krev.

Matthew souhlasil. Opravdu to vypadalo jako krev. A pak přenos opět vypadl.

Ten chlap někoho zastřelil. Ale koho? A proč? Matthewovi se udělalo špatně. Nejraději by notebook zavřel, jenže nedokázal odtrhnout oči od obrazovky. Napůl doufal, že se vysílání obnoví, napůl že ne. Co je to, sakra, za hru, tahle show s názvem *Jeden šťastný vítěz*, a proč se v ní vyplatí zabíjet?

Maire Hennessyová mhouřila oči proti jasnému říjnovému slunci. Jela po tiché venkovské silničce v Iowě, kde po podzimních žních zůstala na polích už jen strniště do mrtě vyzobaná vlhovci s obrovskými zobáky a kosy s korálkovými očima, kteří si potřebovali ulovit svůj díl dřív, než padnou mrazy. Bylo jí z toho všeho trochu smutno. Už brzy přijde zima, sveřepá a nemilosrdná.

Toho rána sbalila svoje holky a čtyřletou šeltii Kryngle a rozjela se k bývalé tchyni. Od té doby, co vypadla ze školy, což bylo už víc než dvacet let, se od Calica nevzdálila dál než na sto kilometrů. A dnes se pouštěla do dobrodružství, které by jim mohlo navždy změnit život. Zezadu jí do sedadla kopala desetiletá Dani, hezky do rytmu s bubny, které se linuly ze sluchátek její starší sestry Keely. Keely, Mairina věrná dvanáctiletá kopie, si přetáhla kapuci od mikiny přes hlavu a mlčky předstírala, že si čte, ale zrzavé kudrny se pohupovaly kolem zřetelně mrzutého obličeje.

Maire nervózně poklepávala prsty o volant. „Bude vám tam dobře,“ řekla, když vjížděla na dálnici, po níž doveze své dcery ke své bývalé tchyni. Shar byla docela fajn. Až na to, že kouřila jako komín a porodila pěkného spratka. Ale Maire se na ni mohla spolehnout, že se po dobu její nepřítomnosti o holky postará.

„Mně se tam nechce,“ zamumlala Dani. „Já chci spát ve svých posteli. A u babičky doma je to divné.“

Dani i Keely měly hrůzu z toho, že mají strávit dva týdny u staré, bezvýrazné, nudné, šedovlasé, nahrbené ženy. Znamenalo to pro ně žádné filmy po večerech, žádné zvláštní výlety, žádná velkolepá dobrodružství. Ale budou u ní v bezpečí a bude o ně postaráno. A to bylo vše, co Maire potřebovala.

„Myslela jsem si, že máte babičku Hennessyovou rády,“ řekla. „Budete spolu péct koláče a naučí vás háčkovat. Budete se mít skvěle.“

„Proč budeš tak dlouho pryč?“ zeptala se Dani a ublíženě se na mámu zadívala do zpětného zrcátka. V hrudi jí zarachotil vlhký kašel. Zakryla si ústa loktem.

Na Maire dolehl důvěrně známý oblak starostí, který se zhmotnil pokaždé, když Dani dostala záchvat kašle.

„Budu pryč jen dva týdny,“ řekla. „A nemyslete si, že bych s vámi nechtěla být. Vždyť víte, že kdybych mohla, byla bych s vámi každý den od rána do večera. Ale tohle je svým způsobem pracovní záležitost a já si tu příležitost nemohu nechat ujít.“

„Vždyť přece pracuješ z domova,“ namítla Keely a na chvíli si stáhla jedno sluchátko.

Lhát Shar Maire nevadilo, ale lhát vlastním dětem, to bylo něco jiného. Jenže tohle byla její životní šance. I když to svým způsobem s prací souviselo. Šlo o prachy. O spoustu peněz.

„Je to něco jako soutěž,“ vysvětlovala. „Když ji vyhraju, bude to paráda. Ale i kdyby ne, spousta lidí se díky ní dozví o mých špercích Calico Rose a třeba si budou chtít i něco koupit.“

„Jako v tom obchodě, co má Clair?“ vyzvíдалa Dani.

„Ano, jako u Clair v Targetu. Kdo ví?“ Najednou se lži draly na jazyk samy. Danino kopání do jejího sedadla polevilo, zřejmě se nad tím zadumala.

„Nezlobte se na mě,“ řekla Maire. „Já vím, že je to těžké.“ Při posledním slově jí hlas vypověděl službu. Slovo těžké ani vzdáleně nevystihovalo její situaci v posledním roce. Strašlivé, potupné, otřesné, srdcervoucí by odpovídalo spíš.

Bobby nikdy za moc nestál ani jako manžel, ani jako otec, ale pro ně bylo životně důležité jeho zdravotní pojištění, hlavně kvůli Dani. Jenže když přišel o práci v místním sílu a pak se ještě zdekoval s devatenáctiletou servírkou ze Sunshine Café, bylo

po zdravotním pojištění i naději na dětské přídavky. Pak přišel první účet za Daniny inhalace, tři tisíce dolarů. Maire se stáhla na záchod a zvracela. Na to už neměla. Tohle bylo moc.

Takže kromě toho, že se jí zhroutilo manželství, což mělo dopad i na dcerky, začaly valem mizet peníze z bankovního účtu a naopak přibývalo nezaplacených účtů za lékařská ošetření. Prozatím dál vyráběla šperky pro svůj obchod, ale zároveň si hledala práci, která by jí zajistila slušné zdravotní pojištění, a už byla se silami na dně.

Takhle už to nemohlo jít dál. „Bude líp,“ slíbila jim.

Letmo střelila pohledem po Keely, ale zaznamenala jen výčitky a zlost. Keely postihl jejich rozvod nejvíc. Táta měl hodně stinných stránek, ale Keely byla jeho mazánek, a když od nich odešel, hrozně trpěla.

Starosti nebraly konce. Prvořadě bylo Danino zdraví. Cystická fibróza se prozatím stabilizovala, ale Danin zdravotní stav byl stále na vážkách. Poslední infekce si vyžádala dvoutýdenní pobyt v nemocnici, centrální žilní katetr s opakovaně podávanými antibiotickými infuzemi, terapie a inhalace. Bylo toho tolik, že Maire musela pro Shar seskládat celý šanon podrobných pokynů, jak o Dani pečovat, a doufala, že nedělá velkou chybu, když ji opouští. Plicní infekce, která mívá u většiny dětí mírný průběh, mohla být pro Dani smrtelná. A chudák Keely. Tichá, plachá Keely byla v tom zmatku ztracená, odsunutá, osamělá. Další starost.

Když Maire před měsícem přišel e-mail o té show, málem ho smazala. Mobil jí pípl zrovna ve chvíli, kdy si na internetu projížděla články o nejnovějších poznatcích o cystické fibróze. Vděčná za záminku, která jí dovolí odtrhnout zrak od výrazů jako *fib-rinogenové proteiny 2* a *kryogenní elektronový mikroskop*, ťukla na displeji na e-mailovou ikonku.

BLAHOPŘEJEME – BYLA JSTE VYBRÁNA, hlásala kolonka „před-mět“. Rychle si projela celý e-mail. Jedinečný zážitek, nová,

průlomová reality show, deset miliónů dolarů. *Podvod*, pomyslela si Maire a vrátila se k pročítání klinických testů a RNA terapie. Ale když jí po hodině pořád vrtalo hlavou těch deset miliónů dolarů, otevřela si e-mail znovu a přečetla si ho pozorněji.

Blahopřejeme! Byla jste vybrána k účasti v nové, průlomové soutěžní reality show *Jeden šťastný vítěz*! V srdci vinařského kraje se budete s dalšími soutěžícími potýkat s náročnými úkoly, které vás prověří po fyzické, mentální i emoční stránce, a soupeřit o deset miliónů dolarů. Soutěžící stráví čtrnáct dní v exkluzivním lázeňském letovisku Diletta v nádherném údolí Napa. Když nebudete zrovna soutěžit, můžete trávit čas v luxusní vile, kterou budete mít pouze pro sebe, zaplavat si ve čtyřicetimetrovém bazénu nebo si zajít do lázní na naši exkluzivní vinoterapeutickou péči, jedinou na světě – masáže, zábaly a vyhlazování pleti za použití vinných hroznů vypěstovaných na vinici Bella Luce. Jako bonus obdrží každý soutěžící bedničku světově proslulého cabernetu sauvignon Bella Luce s exkluzivní etiketou výhradně pro vás!

Maire si přezíravě odfrkla. To musí být vtip. Ubohý vtip. Zavřela e-mail, a dokonce ho i hodila do koše, ale o hodinu později ho z koše zase vytáhla. Deset miliónů dolarů. Maire dělil pouhý měsíc od neschopnosti uhradit hypoteční splátku na dům, splátku za auto, školní obědy a jedno balení Daniných léků.

Asi by se měla smířit se ztrátou domu, prodat ho a začít znovu, jenže tohle byl její domov a domov jejích dětí. Nepřicházelo v úvahu, aby se ho vzdávala bez boje. Na jeho záchranu by ani zdaleka nepotřebovala deset miliónů dolarů, i když pro ni tu cenu měl, ale tolik peněz by jí úplně změnilo život. Jim všem.

Kdo ji vlastně vybral? A jak to probíhalo? *Hele, vím o někom, komu by se šiklo deset miliónů?* Celé to musí být podvod. Ten e-mail

podepsala nějaká Ferna Espová ve funkci produkční asistentky *Jednoho šťastného vítěze*.

Mohl ho poslat naprosto kdokoli. Maire ho hodila zpátky do koše.

Během následujících tří dnů začal u auta téct olej, Kryngle sežrala ponožku a musela bezodkladně na operaci a k tomu jí přišel účet za Danin pobyt v nemocnici. Kreditky byly vyčerpané a jakoukoli pomoc od exmanžela vzdala předem. Potřebovala prachy, a to rychle. Zaplašila pocit pokoření, zavolala rodičům a požádala je o půjčku. Ale to nebude stačit ani zdaleka.

Zavěsila, odebrala se do garáže, aby ji holky neslyšely plakat, a zalezla si do toho auta, u kterého tekla olej.

Ale co když právě na takový e-mail čekala? Co když to bylo znamení, že by se konečně měla ujmout vlády nad svým životem? Maire samozřejmě nebyla hloupá a už si o té soutěži něco našla. Když seděla v čekárně u veterináře, zadala si do vyhledávače na internetu *Jednoho šťastného vítěze*. Příslušné webové stránky tam byly a našla ho i v internetové databázi filmů – obojí sice bylo chudé na detaily, ale ta show jednoznačně existovala. Zadala do vyhledávače i jméno Ferna Espová a našla její účet na linkedinu. Napohled bylo všechno v pořádku a letovisko Diletta vypadalo úžasně.

A tak teď – pod záminkou pracovní cesty – byla tady. Holky nechá na dva týdny u extchyně a naskočí do letadla do Napy, kde se kvůli šanci vyhrát deset miliónů dolarů zúčastní nějaké reality show typu „kdo přežije, vyhrává“. Bylo to směšné, bylo to přitažené za vlasy, bylo to možná až nezodpovědné, ale zažehlo to v ní jiskřičku naděje, jakou už dlouho nezažila.

„To zvládnete,“ řekla Maire holkám, když zatáčela na rozpraskanou asfaltku v ulici, kde stál Sharin domek. Shar už je vyhlížela: stála na rachitické přední verandě a z kostnatých prstů jí visela cigareta. S tím špinavě bílým hliníkovým obložením podobeným od krup a zapleveleným dvorkem, který by zoufale potřeboval

posekat, působil domek, v němž vyrůstal její exmanžel, ponuře a depresivně, ale Shar byla milá ženská a své vnučky milovala. Maire pohledem propátrala ulici. Všechny domky byly ve stejném stavu – zchátralé a zanedbané. Sevřel ji strach. Jestli nedokáže jejich situaci zvrátit, budou nakonec bydlet úplně stejně, ne-li hůř.

Ježíši, pomyslela si. *Dělám strašlivou chybu*. Bojovala s touhou projet kolem, ani nezastavit, ale místo toho věnovala holčkám nejstatečnější úsměv, na jaký se zmohla. „Žádné strachy. Všechno dobře dopadne.“

S deseti milióny dolarů bude všechno v pohodě.

Ferna Espová se opřela o tepané zábradlí a shlédla dolů do velkého sálu. Zespoda se na ni třpytily bílé mramorové podlahy a vzduchem se nesla vůně leštěnky a květin. Každá mramorová socha stála na svém místě, každý kousek nábytku se blyštěl, každé okno se lesklo.

Všechno bylo dokonalé. Její šéfová taky nic jiného nečekala. Nu, *skoro* všechno bylo dokonalé. Ferna se snažila nevidět tu část velkého sálu, kde ke katedrálovitému stropu stoupalo vysoké lešení. Veškeré naděje, že se opravy kupole včetně zrestaurování fresky mohou stihnout včas, vyprchaly; navzdory šéfčinu řádní a řevu se plánovaná restaurace neblížila ke konci ani zdaleka. Ferna jí mohla stokrát říkat, že taková restaurace za milióny dolarů se nedá stihnout dřív než za rok, ale Catalinu Jamesovou to nepřesvědčilo. Ječela na dodavatele, sypala do projektu další prachy, vyhrožovala žalobou, všechno marně.

Ale i tak to bylo nádherné sídlo. Popraskaných stropů a vybledlých fresek si soutěžící nevšimnou a nedodělané, nezrestaurované místnosti se pozamykají, takže žádný host neutrpí zranění kvůli prohnílým podlahám nebo odroleným kamenným zdem. A všem nevzhledným místům se budou kamerové záběry samozřejmě vyhýbat.

Po sále se čile pohyboval filmový štáb, který kontroloval rozmístění kamer, mikrofónů a osvětlení. Režisér Alfonso Solomon si pročetl poznámky od Cat. Alfonso byl profesionál, který už vyhrál i Emmy a Zlatý glóbus a v branži reality show byl plně zběhlý.

„Ferno,“ křikl na ni nahoru a vysunul si brýle na čtení na čelo. „Neviděla jste Cat? Potřeboval bych se jí zeptat na pár věcí.“

„A zkusil jste jí poslat textovku?“ zeptala se Ferna. Cat sice nebyla daleko, ale chtěla zůstat během produkce za scénou a k mnoha Ferniným povinnostem patřilo nenechat ji rušit.

„Jo, zkoušel jsem textovky i telefon,“ odsekl netrpělivě Alfonso. „Mohla byste jí říct, že s ní potřebuju mluvit?“

„Jasně,“ odvětila Ferna žoviálně, odlepila se od zábradlí a šla dál. Kdyby mu dala šanci, oddrmolil by na ni celý seznam svých požadavků a ještě by dohlédl, aby si je Ferna do posledního puntíku zapsala. A na to ona teď nemá čas. Nezaškodilo by, kdyby si Cat promluvila s Alfonsem osobně. Přešla do kuchyně. Výborně. Dodavatelé občerstvení už vybalovali jídlo na koktejlový večírek. Všechno klapalo. Vrátila se k zábradlí.

Zdálky zaslechla, že ji volá Cat, což nebylo nijak divné, Cat jí důrazně sdělila, že ji potřebuje mít u sebe. Tohle byl velký den. Ten největší.

„Ferno!“ křikla znovu Cat. Znělo to skoro nepřičetně.

Ferna si povzdechla. Ještě si musí ověřit, že řidiči, kteří budou vyzvedávat soutěžící, už jsou na letišti, a taky zjistit, proč se dosud neukázala moderátorka show. Zabzučel jí mobil. Textovka od Cat.

Kde je ta červená rtěnka Ruby Nights Red? Potřebuju ji!

Když se Ferna odstrčila od zábradlí, maličko se přitom zakymácelo. Bude muset hosty upozornit, aby se o něj neopírali, a nechat ho co nejdříve upevnit. Nebylo by dobré, aby někdo spadl z desetimetrové výšky na mramorovou podlahu.

Znovu jí zabzučel mobil. Ferna nedokázala dost dobře pochopit, proč Cat nechala dnešní streamování na poslední chvíli. Fanoušci na ni samozřejmě čekají, ale vždyť si to pro tentokrát mohla klidně předtočit. Poslední čtyři roky ji vídali na instagramu naživo každé pondělí a čtvrtek, kdy si před nimi zručně nanášela make-up a přitom se poeticky rozplývala nad kdečím,

od nejžhavějších módních výstřelků z Milána po poslední knihu nebo film, který zhltna. Nezmeškala jediný večer, a to ani ten, kdy od ní odešel manžel. Zrovna ten večer Cat streamovala, ale vydržela to a Ferna s ní. Pak Cat ruply nervy, pobíhala po budově a házela vším, co jí přišlo pod ruku. I láhve vína rozbíjela o mramorovou podlahu.

Ferna to schytala skleněným střepem do lícní kosti. Dosud jí tam po něm zůstala slabá jizva. Cat byla ten večer příšerná a Ferna od ní tenkrát málem odešla. Terapeutka jí říkala, že takové chování by v žádném případě neměla tolerovat, a Ferna s ní teoreticky souhlasila, ale nakonec Cat odpustila. Dokázala ten vztek pochopit. Cat ztratila manžela. Patnáct let manželství přišlo vniveč – a proč vlastně? To jí Cat nikdy neprozradila a Ferna si v duchu říkala, jestli v tom nebyla nějaká jiná žena. Ale ať to bylo, jak to bylo, Cat to zničilo.

Ferna jí jako vždy zůstala po boku. Posbírala střepy, nalila Cat skleničku bourbonu a řekla jí, že všechno bude zase v pohodě.

A stejně to bude i teď. Došla k velké místnosti, kterou Cat používala jako videonahrávací studio, ve dveřích se zastavila a dívala se, jak se její šéfová, oděná v plátěných slonovinových kalhotách a s nimi sladěném tílku bez rukávů, připravuje na promo *Jednoho šťastného vítěze*. Velká manželská postel mizela pod hromadami prachových pokrývek, kašmírových dek a polštářů, všechno tak nažehlené a jasně bílé, až z toho Fernu bolely oči, když se na to dívala moc dlouho. Vedle postele stál bílý konferenční stůl s umělou patinou. Dnes na něj Cat během příprav na streamování postavila vázu bílých hortenzií s těžkými květy nadýchanými jako cukrová vata.

Fernu stálo jisté úsilí odtlačit ten dlouhý kolečkový stůl s mramorovou deskou po bílém koberci na místo vyznačené nalepeným X, kde si na něj Cat vždycky před natáčením stavěla svůj notebook, mikrofon a kruhové LED osvětlení. Když se přední

levé kolečko stolku umístilo na X, kamera perfektně zabírala roh postele, stolek i květiny.

Do své skutečné ložnice by Catalina milióny svých diváků nikdy nevpustila, to bylo vyloučeno. To by bylo příliš. Jenomže její „drahoušci“, jak je Catalina nazývala, si rádi mysleli, že nakukují do jejího nádherného luxusního soukromého světa. Ovšemže v posteli v této místnosti nikdy nikdo nespál, pravděpodobně ani ty pokrývky nikdy nikdo nepoužil. Ostatně ani na hřbetech knih vyrovnaných na nočním stolku nebyla vidět sebemenší prasklinka.

K této místnosti rovněž přiléhál šatník plný Catiných nejdražších šatů, bot a módních doplňků. Faktem bylo, že přes elegantní světle plavé mikádo a ukázkově srovnaný luxusní šatník nebyla Catalina Jamesová ve skutečnosti nijak pořádkumilovná. V jejím všedním šatníku panoval chaos, hedvábné halenky visely nakřivo, svetry byly nacpané do polic a boty halabala naházené na hromadě na zemi. Ale pokud šlo o ostatní místnosti u ní doma, uklízející četa každý týden zajišťovala, aby byly všechny v perfektním stavu a dokonale připravené pro kameru.

Na mramorový stolek teď Ferna úhledně rozložila všechno, co bude Cat potřebovat pro živé streamování: kartáče, štětečky, korektor, pudřenku, tvářenku, tužku na oči a nepřeborné množství dalších kráslicích potřeb; a s přesvědčením, že všechno je, jak má být, zamířila ke schodům. Čekala ji ještě spousta povinností, než dorazí hosté. Catalina chtěla mít vždycky všechno naprosto dokonalé.

„Ferno!“ zaječela Catalina. „Kde mám, sakra, tu rtěnku?“

Do začátku streamování zbývalo pět minut. „Vydrž, už ji hledám,“ uklidňovala ji Ferna a v klidu otevřela jednu boční zásuvku. Za ta léta už zjistila, že klid na Cat funguje, že se na ni přenáší. Vytáhla ze zásuvky hrst rtěnek. *Hot Red Mama, Red Door, Naughty Red...* Ale *Ruby Nights Red* nikde.

Pohledem propátrala podlahu. „Tady je,“ vyhrkla a shýbla se pro zakutálenou tubičku.

Cat jí vytrhla rtěnku z ruky. „Už dorazila Philippa?“ Ptala se po hvězdné supermodelce, která byla vybrána jako moderátorka *Jednoho šťastného vítěze*. Se svou pružnou vysokou postavou, dlouhými havraními vlasy a nefalšovaným italským přízvukem bude jednoznačně tou nejkrásnější tváří show.

Ferna zavrtěla hlavou. „Ještě ne. Snažila jsem se jí dovolat, psala jsem jí, ale zatím neodpověděla. Pravděpodobně uvízla někde v zácpě.“

„Do háje,“ zavrčela Cat, zasunula si mobil do stojánku a srovnala osvětlení a reflektory. „Potřebujeme ji tady a teď. Jak asi, sakra, budeme dělat show bez moderátorky?“

„Ona dorazí,“ uklidňovala ji Ferna.

„Takovou příležitost by si nenechala ujít,“ souhlasila Cat. „Le-daže by...“ nechala větu viset ve vzduchu.

„Ach bože,“ zasténala Ferna. „Že by zase flámovala? Myslela jsem si, že s tím už nadobro skončila. Slíbila to.“

Cat frustrovaně zabouchla zásuvku. „Dej mi chvíli, něco vymyslím,“ promnula si čelo.

„Nejspíš doběhne na poslední chvíli, vždyť ji znáš...“ nadhodila Ferna.

„Ne,“ zavrčela Cat hlavou. „Philippa svou šanci už promarnila. Jestli se objeví u brány, nepouštěj ji dovnitř.“

„No ale kdo jiný?“ namítla Ferna. Najít tak narychlo někoho, kdo by Philippu nahradil, bylo téměř nemožné.

„Co Nevaeh?“ navrhla Cat.

„Ta je v Paříži, dělá s Yamamotem,“ odvětila Ferna.

„Tak riskneme Leopolda,“ prohlásila Cat. „Půjďme do toho s chlapem.“

„Ten je bohužel na léčení,“ odtušila Ferna, která si mezitím bleskově projížděla mobil, jestli ji někdo nenapadne.

Cat se svezla do lenošky, na okamžik se zamyslela a pak potrásla hlavou. „O nikom nevím. A navíc nemám čas někoho tak narychlo zaškolovat. Jsme v prdeli.“

Ferna si hryzala ret a vyčkávala. Pak Cat konečně zvedla hlavu a podívala se na ni. „Budeš to muset být ty,“ řekla neochotně. „Znáš show, znáš soutěžící. Není to ideální, ale tak už to na světě chodí. Hlavně to nezvorej,“ dodala, zvedla se a usadila se před kameru.

Ferna se nezmohla na slovo. Nemohla uvěřit svým uším. Cat opravdu chce, aby moderátorkou byla ona, Ferna?

„Ježíši, Ferno,“ zasténala Cat. „Přisahám bohu, že jestli mě ztrapníš...“

„Neztrapním, slibuju,“ vyhrkla Ferna, zatímco se v duchu modlila, aby to byla pravda.

„Napíšu Alfonsovi, že máme změnu,“ dodala Cat. „Ale svoji běžnou práci budeš stíhat pořád, že?“

Ferna přikývla, i když jí nebylo úplně jasné, jak se má starat o veškerou logistiku za scénou a zároveň předvádět hvězdu před kamerou. Ale bude muset. Tohle je její velká šance.

„Hlavně nezapomeň do příchodu soutěžících vyhnat z placu veškerý postradatelný personál,“ dodala Cat, zatímco si natahovala členku, aby si stáhla platinové vlasy z obličeje. „A ve vlastním zájmu drž ode mne všechny dál, sakra,“ zpražila Fernu pohledem. „Jestli se po mně bude někdo ptát, tak tu nejsem.“

„Chápu,“ odpověděla Ferna. Jen málo lidí vědělo, že hnacím motorem *Jednoho šťastného vítěze* je Cat Jamesová, a Cat trvala na tom, že to tak i zůstane. Podepisovaly se dohody o mlčenlivosti a padaly výhrůžky, jestli někdo prozradí Catinu účast. Ano, Cat udělá show reklamu, aby se rozvířily vody, ale nechtěla, aby se o její skutečné roli vědělo dřív, než přijde poslední, šokující epizoda, při níž všem spadne brada. A kvůli utajování taky trvala na tom, aby na plac nelezl nikdo, kdo tam nemá co dělat. Riziko,

že na veřejnost unikne nějaký záběr mimo režii, bylo příliš velké, takže filmový štáb na place bude přísně zredukován na několik málo vyvolených. To Ferně dávalo smysl. *Jeden šťastný vítěz* byla svým způsobem naprosto jedinečná soutěžní show a také první, která nabízela tak obrovskou výhru. Deset miliónů dolarů! Neskutečné. O této soutěži se bude mluvit celé roky, a to nejen kvůli výhře, ale i kvůli přemrštěně náročným požadavkům na soutěžící. A hlavně o ní se bude mluvit, o Cat. Konečně!

Cat s povzdechem zkoumala na obrazovce svůj obličej. Ferna věděla, že tuhle část produkce Cat nenávidí ze všeho nejvíc: když ji lidé vidí bez make-upu. Bledá pleť, sporé řasy, nachové kruhy pod očima, drobné vrásky podél rtů a hlubší vrásky brázdící čelo a to všechno vystaveno světu na odiv.

Jenže přesně tohle její publikum chtělo: vidět úchvatnou proměnu tuctového obličeje v nádherný, proměnu nudy v atraktivitu. Pro Cat bylo utrpením nechat se vidět v tom nejhorším stavu, ale co naplat, právě to k ní přitahovalo tak obrovské publikum. I když pokud šlo o Fernu, té připadala její šéfová krásná s make-upem i bez něj.

Cat na ni netrpělivě třepla rukou, ať uhne, a Ferna vratce couvla mimo záběr.

Cat stiskla tlačítko spouštějící živé vysílání. „Dobrý večer, drahoušci,“ zaševelila. „Tady je Cat Jamesová a je opravdu ráda, že jste s ní.“ Zvedla tubičku posázenou křišťálem. „Víte, že ženy si líčí rty narudo už tisíce let? Kleopatra, královna Viktorie, sufražetky, Marilyn, Audrey, Rihanna, Salma, Jennifer, Gaga. Ty všechny ovládají umění rudých rtů. A dnes večer se do toho pustíme i my. Jste připravené vystavit na odiv své nejkrásnější a nejsilnější já?“ Cat hrdě vysunula bradu a lišácky se do kamery usmála. „A kromě toho musíme taky probrat ten nejdiskutovatelnější nový kulturní fenomén. Už jste viděly upoutávky? Líbí se vám?“

Ferna ponechala Cat jejímu streamování a vydala se po majestátním schodišti dolů. Cestou ochromeně kývla na pozdrav vedoucí výpravy a její asistentce. Srdce měla až v krku. Tohle byla její velká šance. Nyní bude ona tvářit *Jednoho šťastného vítěze*. Konečně bude moci Cat dokázat, že má na mnohem víc než jen dělat jí spolehlivou asistentku.

Bezděky došla ke vchodu do knihovny. Byl to nádherný sál – sice ne její nejoblíbenější místnost celého sídla, tím byla kuchyň, ale s těmi knižními policemi z tmavého dřeva, stoupajícími od podlahy ke stropu, a zamlklou starosvětskou aurou rozhodně patřil do první pětky. Vonělo to tam, jako by se smíchal citrónový čistič, opojné víno a vůně rudých růží.

Ferna si zasunula husté černé vlasy za uši a mrkla se na drobné stříbrné hodinky na zápěstí. Už bylo skoro devět. Záhy dorazí soutěžící. Všechny ty měsíce dřiny, *její* dřiny za scénou, se jí teď vyplatí. *Jeden šťastný vítěz* se konečně stane realitou. A mohl by z něj být projekt, který – hantýrkou profesionálů – vystřelí Fernu do stratosféry.

Posledních šest měsíců se Ferna puntičkářsky věnovala všem detailům. Ona byla tou, kdo kontaktoval soutěžící, odpovídal na jejich dotazy, zařizoval jim cestu a dával jim pocit, že právě oni budou záhy hvězdami této show. Spolupracovala s techniky, kteří po celém sídle instalovali stovky kamer, koordinovala krajináře, pokojské, tesaře a dodavatele všeho druhu a jako zázrakem se jí podařilo uvést vizi *Jednoho šťastného vítěze* do života.

Cat většinu času jenom postávala, dívala se, vznášela požadavky a kritizovala a Ferna jí přes veškerou snahu to nevnímat už měla plné zuby. Byla Cat nesmírně zavázána, ale kdy vlastně bude ten dluh splacen? Jak to tak vypadalo, nikdy.

Před deseti lety pracovaly Ferna a Cat u stejné společnosti. Cat jako vedoucí jednoho mediálního oddělení a Ferna jako obyčejná stážistka pro všemocného výkonného ředitele. Ten ředitel byl

nadmíru familiární a dvaadvacetiletou Fernu, která nastoupila do své první práce s hlavou v oblacích, to ničilo.

Byl pohledný a šarmantní a choval se k Ferně způsobem, který v ní vyvolával pocit, že je v celé místnosti ta jediná. Výjimečná. Vůbec jí nepřišlo divné, že k většině jejích kolegů se chová lhostejně, ba dokonce povýšeně. Ti zřejmě neodváděli dobrou práci, neměli dostatek nadšení. Ale Ferna ano. Zasvětila té mizerně placené práci celé srdce a duši.

Zpočátku vypadala ruka na zadku a letmé dotyky na prsou náhodně. Podružně. Jako něco, co se prostě mezi dvěma kolegy, kteří stojí těsně u sebe, sklonění nad denním rozvrhem, stává.

Ale pak začala Ferna zjišťovat, že se zničehonic ocitá s ředitelem v jeho kanceláři sama. Za zavřenými dveřmi. A že ty náhodné nevinné dotyky trvají déle a mění se v něco jiného. O tohle Ferna nestála. Neměla v úmyslu zaplétat se se svým šéfem. Považovala ho za impozantního špičkového profesionála ve svém oboru, ale nikdy by s ním nespala. To jí vůbec nepřišlo na mysl. Začala si dávat pozor, aby s ním nezůstala v kanceláři sama, ale ukázalo se, že to není nijak snadné. Když si šéf zavolá někoho k sobě, tak tam ten někdo prostě musí jít.

Ferna dělala, co mohla, aby se jeho nadbíhání vyhnula, ale bylo jí jasné, že mu dochází trpělivost. Jenže komu to asi tak mohla říct? Té ženě, která seděla v kabině vedle ní? To těžko. Nebo Cat Jamesové, atraktivní vedoucí komunikace na sociálních sítích? Té ještě méně, protože Cat snad ani nevěděla, že nějaká Ferna vůbec existuje. Ferna jí nestála ani za pohled, pokud se zrovna něco nezpозdilo nebo neklaplo. Prostě to neměla komu říct.

Jednoho odpoledne si ji ředitel zničehonic stroze zavolal do své kanceláře a Fernu zachvátil strach. Lámala si hlavu nad tím, jestli něco nezvorala. Vždyť se tak snaží, vždyť je tak pečlivá a důkladná. Ne, žádnou velkou chybu neudělala. Nic, co by mohlo zapříčinit tak chladné jednání. Když k němu přišla, zavřel dveře

a Ferna si byla jistá, že ji čeká vyhazov. Ale za co? A pak uslyšela cvaknout zámek a rázem měla žaludek jako na vodě.

Bránila se, snažila se ho odstrčit, ale ředitel byl silnější a ona to navíc nečekala. Podařilo se jí mu vykroutit, a dokonce i doběhnout ke dveřím a odemknout, ale v tu chvíli ji strhl zpět a přirazil na zeď. Nejraději by řvala, jenže ze sebe nevypravila ani hlásku. *Divné*, pomyslela si, *že venku za dveřmi běží život jako obvykle. Schůzky, telefonáty...* Zatímco ona uvnitř prožívá zlý sen. Přesto se vzpouzela, dokud ředitel nesebral něco ze stolu. Nůž na dopisy, ostrý jako dýka. Přitiskl jí ho na krk.

„Přestaň se vzpírat,“ dýchl jí do ucha. „Pohrajeme si.“ A jel jí nožem na dopisy dolů po hrudi, pak po břicho a nakonec sjel pod sukni. Ferna cítila, že se jí čepel zarývá do stehna a kalhotky sjíždějí na podlahu.

A najednou tam byla Cat Jamesová.

Seržala ředitele a pohrozila mu soudem. Ředitel se tomu jen zachechtal a řekl jí, že jim dvěma nikdo neuvěří. Cat odvedla rozčuchanou Fernu v potrháných šatech z kanceláře. Když došly k Ferninu stolu, už tam na ně čekala ochranka. Obě byly na místě propuštěny a vyvedeny z budovy. Cat jí řekla, ať si s tím neláme hlavu, že ji taky jednou vyhodili, když nastoupila jako mladá žurnalistka. Za to, že se pokusila udělat správnou věc. Tak už to na světě chodí a člověk prostě musí nést svůj úděl.

Taky jí řekla, že ředitel měl pravdu. Nikdo by jim neuvěřil. Říkala, že šéfové jako tenhle jsou jako švábi – na ty člověk taky jen tak nemá –, ale že kdyby s tím Ferna přece jen chtěla jít k soudu, tak se za ni postaví. Druhou možností bylo, že se Ferna pokusí zapomenout, co se stalo, a půjde životem dál. A že by mohla pracovat pro ni, protože Cat má v plánu něco velkého. Něco mimořádného.

A to taky měla.

Cat se díky svým bohatým zkušenostem se sociálními sítěmi zase rychle postavila na nohy a stala se jednou z nejpobulárnějších

lifestylových influencerek na youtube, instagramu a tiktoku. A jakmile to šlo, vzala si k sobě Fernu jako svou osobní asistentku. Pak si koupila tohle nádherné sídlo a vinici. Hodiny a hodiny věnované asistování Cat jako šéfové byly dlouhé a mimořádně náročné, ale Ferně to po většinu dní nevadilo. Ostatně těžko říct, co by s ní bylo, kdyby se za ni Cat nepostavila a pak ji ještě nepodpořila.

Ale poslední dobou se Ferna začala na svou situaci dívat jinak. Catiny nerealistické požadavky, mizerný plat, pohrdavé poznámky, brutální pracovní doba, to všechno hraničilo se zneužíváním. Ferna přecházela po knihovně sem a tam. Kolik toho může člověk snést? Bylo to jasné zneužívání a Ferna věděla, že to nevydrží věčně. Ale teď se jí roky trpělivosti vyplatí. Cat ji konečně pustí k něčemu většímu, i když jen z nouze.

Přesně tohle Ferna potřebovala. Toto byl okamžik, na který čekala. Tohle byla její velká šance. Obrovská.

Snažila se uklidnit pocuchané nervy. Teď hlavně nesmí zmatkovat. Mrkla se do svých papírů. Předkrmy a dezerty už dodavatelé občerstvení aranžují. A víno taky. Dnes v noci poteče víno proudem.

Stranou dali několik láhví se speciálními viněťami, které navrhla Cat osobně. Byly úplně jiné než elegantní viněty kráslicí ostatní láhve Bella Luce. Catiny viněty byly opravdu děsivé. Skvěla se na nich hrůzně realistická kresba tří žen, v nichž Ferna viděla tři řecké bohyně. Tři velmi zlobné bohyně, polonahé a s hady místo vlasů, které se sbíhaly k vyděšenému muži a ženě s dýkou v hrudi. Jediné, podle čeho se dalo poznat, že je to opravdu ono proslulé místní víno, byl elegantní nápis *Bella Luce*, který se vinul přes kresbu. Ferna se ani neobtěžovala ptát, proč to její šéfová udělala. Ta měla vždycky svoje důvody.

Včetně toho, proč trvala na tom, že nebude uváděna jako producentka této show. *Já budu fungovat jako upoutávka*, prohlásila

Cat. *Stvořila jsem brilantní koncepci a chci na ni přitáhnout veškerou pozornost. Tohle navždy změní televizní realitu.*

Ferna si jednou troufla se jí zeptat, proč má tato reality show jen pět soutěžících, a Cat jí to bez váhání objasnila. *Diváky to víc přitáhne a budou neustále přilepení k obrazovkám, jen aby jim neuniklo, co se děje s jejich oblíbenou postavou.*

Jenomže tito soutěžící nebyli žádné fiktivní postavy. Tohle byli skuteční lidé, které si Cat pečlivě prověřila. Ferna si projela jejich spisy včetně fotek.

Audrey Abreová z Bostonu z Massachusetts. Dvacet devět let, majitelka restaurace, vdaná, jedno dítě. Audrey byla nadmíru zábavná a při těle. Její ostrý jazyk udržel všechny ve střehu.

Samuel Rafferty z Atlanty z Georgie. Čtyřicet dva let. Okresní státní zástupce, svobodný, bezdětný. Pohledný a elegantní jako filmová hvězda, rezervovaný a šarmantní zároveň. Diváci si jejich show pustí přinejmenším proto, aby viděli jeho špičkově vypracované břišní svaly.

Richard Crowley z Dripping Springs z Texasu. Šedesát osm let. Bývalý senátor Spojených států, ženatý, čtyři děti. Senátor Crowley byl sice už v letech, ale napohled byl stále v dobré kondici. Byl dobrosrdečný a vyzařovala z něj atmosféra „jejda, madam“. Polovina publika ho bude pro jeho politické názory milovat, polovina ho za ně bude nenávidět.

Camille Tamerlaneová ze San Francisca z Kalifornie. Třicet osm let, psychiatrická, manželská poradkyně a podcastová moderátorka, rozvedená, bezdětná. Vypadala jako věchýtek, ale dokázala ovládnout celou místnost. Analytická a zároveň empatická Camille vnese do *Jednoho šťastného vítěze* myšlenkové hrátky.

Maire Hennessyová z Calica z Iowy. Čtyřicet let, výtvarná umělkyně, rozvedená, dvě děti. Maire vnese do show mateřský prvek. Je sympatická, budí soucit a díky svému nemocnému dítěti určitě vnese do show emoce. Kromě toho vypadá s tou svou

zrzavou hřívou, bledou pletí a pihatým nosem jako ztělesnění Disneyovy princezny.

Ano, impozantní sestava. Každá složka obsahovala hluboce podmanivé příběhy, a tu a tam dokonce i nějaký ten vroubek. Tomu se říká „show, kterou nesmíš propásnout“.

Zabzučel jí telefon a upozornil ji, že je někdo u brány. Zhluboka se nadechla. Bylo načas přivítat soutěžící.

Řidiče, který ji měl odvézt do lázeňského hotelu, uviděla Maire hned po přistání v San Franciscu. Zalilo ji vzrušení, když u výdejny zavazadel zahlédla muže v černém obleku, šoféřské čepici a s malou cedulí, na níž stálo černým hůlkovým písmem *Hennessyová*. Líbilo se jí, jak se na ni všichni dívají, když se s tím mohutným chlapem s pokleslými víčky a očima posazenýma blízko u sebe vstřícně zdraví. Cítila se důležitě, výjimečně. Ale jakmile jí řidič vzal zavazadlo a stroze jí řekl, ať jde za ním, vzrušení vystřídala nervozita.

V SUV se snažila setřást starosti a těšit se z výhledu na okolní krajinu. Přejíždět po mostě Golden Gate nad jiskřící vodní hladinou sanfranciského zálivu byla hotová nádhera. Ale okamžik krásy rychle pominul. Měla neodbytný pocit, že něco není v pořádku. Prohrabala celou kabelku, ale mobil nikde. Našla ho, až když si nakonec posvítila do hlubin kabelky baterkou na klíčkách. Konečně mohla zavolat Dani a Keely. Tvrdily jí, že je všechno v pohodě, ale Maire slyšela, že Dani sípe, a její starosti se znásobily.

Kolem ubíhala krajina – roviny bičované větrem, zvlněné pláň, zlaté vinice shazující letní zeleň, ale Maire si to nedokázala vychutnat. Bojovala s touhou zavolat holkám ještě jednou. Kéž by jim mohla říct o té show a o šanci vyhrát milióny dolarů. Pak by ji pochopily a byly by nadšené. Ale pravidla hry byla jasná. Maire nesměla nikomu sdělit skutečný důvod, proč odchází, jinak by ji diskvalifikovali. Jakmile hra začne, už to bude jiné. Uvidí ji na obrazovce, zjistí, že soutěží, a budou na ni hrozně pyšné.

Nebo se za ni budou stydět.

Záhy začalo slunce pomalu klesat za obzor a se soumrakem se přivalila hustá mlha, zahalila auto do sametového oblaku a silnice

před nimi zmizela. Ale řidič vůbec nezpomalil, prostě jel v mlze dál a zatáčky vybíral naslepo.

Maire se pevně chytla předního sedadla. „Tohle nevypadá dobře,“ poznamenala. „Neměl byste to obrátit?“ V útrobách se jí zatřepetal strach. Byla uprostřed pustiny a jela v autě s divným neznámým mužem krajinou, kterou neznala. Nejspíš skončí mrtvá. Nebo ji unese. Nebo ji opije White Clawem v Motelu 6 u dálnice. Ten výlet byl příliš krásný na to, aby to byla pravda.

„Já jedu tam, kam mi řekli,“ odtušil stručně řidič a zahrnul ostře doleva. „To sídlo je jen o pár mil dál po téhle silnici.“

„Ale vy jste mě měl odvézt do hotelu,“ namítla Maire. Ruka se jí plížila ke klíce u dveří. Mrkla na mobil a ulevilo se jí, že je pořád funkční. A zničehonic se před nimi v mlze zhmotnila brána ve vysoké kamenné zdi. Jenže mlha ovíjející se kolem tepaných mříží byla tak hustá, že nebylo vidět, co je uvnitř. Maire se snažila umlčet hlásek, který na ni naléhal, ať znovu požádá řidiče, aby to obrátil a jel zpátky.

Zdařilo se, zůstala zticha. Řidič dojel k interkomu u brány, spustil okénko a stiskl zvonek.

„Dobry večer,“ pozdravil je ženský hlas. „Vítejte v Bella Luce.“

„Jojo,“ zamručel řidič, zatímco si nakláněl lejtstro v ruce tak, aby na něj dopadalo co nejvíc chabého světla z luceren vyčuhujících zpoza kamenné zdi. „Vezu Maire Hennessyovou,“ oznámil odměřeně.

„Vítejte. Jedte dál, prosím,“ odvětil ženský hlas a železná brána se se skřípotem otevřela.

Řidič pomalu proplul bránou. Dlouhou klikatou příjezdovku lemovaly vysoké statné korkové duby a jejich pokroucené větve nad nimi vytvářely půvabnou klenbu.

Maire se usilovně snažila proniknout zrakem skrz hustou mlhu před nimi a rozeznat, co přijde dál. Netrvalo dlouho a světla reflektorů odhalila zamlžené obrysy připomínající maličkou

vesničku. „Co je to?“ zeptala se. „Vypadá to jako z nějakého filmu.“

Řidič, upírající zrak na kamennou příjezdovku před sebou, ji ignoroval.

„No tedy,“ vyhrkla Maire překvapeně, když zjistila, že to, co považovala za několik samostatných kamenných domů, je ve skutečnosti jedna stavba se střechami z červených tašek na různých úrovních a – což bylo pozoruhodné – zvonicí. Zároveň to vypadalo, že část sídla je v troskách a zůstaly po ní jen hromady kamenů, z nichž trčely holé trámy.

Řidič zvolna dojel k obrovskému domu, odkud na ně podezřívavě shlížely okřídlené chrliče s rozevřenými tlamami. Byla to úchvatná stavba, ale zároveň zlověstná, rezervovaná a chladná jako starobylé toskánské opevnění vybudované proto, aby odrazovalo jak nepřátele, tak i prosté nevolníky.

Před nimi se zvedalo dlouhé schodiště – přes dva tucty kamenných schodů lemovaných stupňovitým trávníkem, po nichž se stoupalo ke klenutému vchodu s grandiózními dvoukřídlymi dřevěnými dveřmi. Po stranách dveří stály dvě černé lucerny, jejichž světlo se přízračně rozlévalo po kamenné dlažbě.

Maire se dívala oknem ven a v hrudi jí rašil neklid. Shlédla na svoje kapsáče a obnošený svetr se zapínáním na knoflíky. Na žádné velkolepé uvítání tedy rozhodně oblečená není. Těšila se, že bude mít před začátkem soutěže jednu klidnou noc, kterou stráví v pokoji s hotelovou obsluhou sledováním reality show *Love It or List It*. Ale teď hlavně chtěla ještě jednou zavolat holkám.

Řidič vystoupil z auta, otevřel jí dveře a v autě se rozsvítilo.

„Přece mě tady opravdu nechcete nechat, že ne?“ zeptala se.

Řidič jí věnoval kočičí úšklebek a do tmy se zableskly jeho bílé zuby. „Proč ne? Nebo chcete doprovod?“

Než stihla něco říct, popadl ji za ruku. Kůži měl studenou a lepkavě vlhkou a jeho prsty ji mazlivě zašimraly na dlani. Maire

ztuhla strachy. Když se mu snažila ruku vytrhnout, řidič se jen posupně uchechtl, ale nakonec ji pustil.

„Poslouchejte, lady,“ řekl. „Musíte mi říct, co chcete. Zůstat? Odjet? Mně je to fuk, ale musím zpátky na letiště.“

Maire se do toho divného domu nechtělo, ale ještě méně se jí chtělo jet s tím řidičem v autě zpátky. Poklepal si na hodinky. Musela se rozhodnout. Buď vejde do toho honosného sídla a bude hrát o deset miliónů dolarů, nebo zůstane s tím příšerným řidičem sama v autě.

„Zůstanu tady,“ řekla, vylezla z auta a vzhledla na tu nádheru před sebou. Takové bydlení v životě neviděla. Nahoře se v jednom okně pohnula záclona a něčí obrys ucouvly zpátky do stínu.

Pověsila si kabelku přes rameno, vzala si zavazadlo a pustila se do pracného výstupu po strmém kamenném schodišti. Zavazadlo jí drncalo o každý schod. Nervózně se ohlédla na řidiče. Už se otáčel k odjezdu. V zamlženém světle bylo vidět, že zahrada před domem je porostlá rozmanitými šedostříbrnými plazivkami, čich zachytil závan něčeho medového, co se snažilo prorazit skrz pronikavě palčivou vůni rozmarýnu, a někde poblíž slabě zurčela fontána.

Nad schody se zastavila, odložila si zavazadlo a zahleděla se na rozlehlý dům. Představovala si, jak krásný asi musí být za denního světla. Ale zrovna teď byl majestátně impozantní jako středověké sídlo ponořené do stínů.

Po stranách klenutého vchodu bylo několik prázdných oken beze skla i bez sítí. Nakoukla jedním dovnitř a zjistila, že dveřmi, které původně považovala za vchod do domu, se ve skutečnosti vchází na nádvoří. Zapátrala po zvonku, ale žádný nenašla.

Přišlo jí to bláznivé, ale nakonec si těžké dřevěné dveře otevřela sama. Prošla na nádvoří a zničehonic se ocitla přímo pod zvonicí. Kdo, probůh, bydlí v domě se zvonicí? Když kráčela podél řady luceren, na jejichž žárovky útočily šedé mury, a dál po kolonádě

s klenutým sloupořadím, slyšela jen ostrý klapot vlastních kroků na kamenné dlažbě.

Na konci byly další těžké dvoukřídle dřevěné dveře, které Maire znovu připomněly tvrz. Bodla ji úzkost, když se v duchu ptala, jestli ty dveře mají udržet lidi venku, nebo naopak vevnitř. Pomyslela na Keely a Dani a zašátrala v kabelce po telefonu. Ještě jednou jim zavolá.

Telefon zvonil a zvonil. *Vezmi to, prosím*, úpěla v duchu. Konečně se v mobilu ozval Sharin nakrápělý hlas. „Prosím,“ zaskřehotala.

„To jsem já, Shar. Já vím, že už je pozdě, ale mohla bych ještě mluvit s Dani?“ zeptala se omluvně Maire. „Mám o ni strach.“

„Já tě chápu,“ odvětila Shar, „ale Dani se vede docela dobře.“

V pozadí se ozval záchvat ostrého kašle. Maire strnula. Tenhle kašel by rozeznala kdekoliv. „Dani kašle? Proč jsi mi nezavolala?“

„Nechtěla jsem ti to říkat, Maire,“ řekla Shar tiše. „Není to nic hrozného.“

„Stríkla jsi jí do krku? Změřila jsi jí teplotu? Dala jsi jí vestu?“ ptala se Maire. Vesta se říkalo vysokofrekvenčnímu hrudnímu oscilátoru, který Dani nosila, když bylo zapotřebí vibracemi uvolnit hleny z plic.

„Ano, ano a ano,“ odpověděla Shar. „Ale to, co zrovna teď potřebuje nejvíc, je spánek. Zavolám ti, kdyby se něco dělo, slibuju.“

Další kašel. A nekonečné sípání a lapání po dechu. Je to na nemocnici? To mohla Maire na dálku těžko poznat. Musela by Dani vidět a sáhnout jí na čelo a na hrudníček.

Dveře před Maire se začaly otevírat.

„Už musím jít,“ vyhrkla spěšně Maire. „Ale zavolej mi, kdyby se to zhoršilo. Prosím.“

„Zavolám,“ slíbila něžně Shar. „Ale nedělej si obavy, my to zvládneme.“ A zavěsila.

Maire nezbyvalo nic jiného než jí věřit. Svěřila Shar své dcery, svěřila jí Danin život.

Ve dveřích se objevila nějaká mladá žena a Maire zamrkala, aby zahнала z očí slzy. Viděla průsvitnou blůzu, široké kalhoty s vysokým pasem a tenisky, všechno černé. Hladké černé polodlouhé vlasy s ostře střiženou ofinou. Žádný make-up, ale tahle žena ho ani nepotřebovala. S plnými rty, tmavýma očima a obrovskými brýlemi s černými obroučkami byla přirozeně úchvatná. Na vystouplé lícní kosti se rýsovala jizvička ve tvaru V.

„Zdravím,“ oslovila Maire. Měla tichý, zastřený hlas. „Vítejte v Bella Luce. Paní Hennessyová, nemýlím-li se?“

„Ano,“ odpověděla Maire a nenápadně zapátrala pohledem v hlubinách za ní. V atriu stála fontána se sochou krásné ženy v životní velikosti, která držela v ruce mužskou škrabošku se zdivočelýma očima a pokřiveným úšklebkem. Masce tryskala z otevřených úst voda. Maire zachvátila vlna děsu a měla co dělat, aby od sochy odtrhla pohled.

„Já jsem Ferna Espová, mluvily jsme spolu po telefonu. Vítejte.“ Podala Maire ruku a Maire ji přijala. Ferna měla pevný stisk, ale dlaň lepkavou od potu. *Je nervózní*, pomyslela si Maire a byla ráda, že není sama. „Jsem moderátorkou této show. Toto je Melpomené,“ ukázala Ferna na fontánu u okna. „Jedna z devíti múz. Říkáme jí Mel. Pojdte dál, prosím.“

„Promiňte,“ omluvila se Maire a potřásla hlavou. „Jsem z toho všeho maličko zmatená. Čekala jsem, že mě odvezou do letoviska, a teď ani pořádně nevím, kde jsem a proč.“

„Pořádáme na počest soutěžících koktejlový večírek,“ sdělila jí Ferna a srovnala si sluchátko zastrčené do ucha. „Mysleli jsme si, že soutěžící budou rádi, když dostanou možnost seznámit se s ostatními hráči ještě před začátkem soutěže. Pojdte dál, prosím.“

Maire váhavě prošla vstupními dveřmi na historickou mozaikovou terakotovou dlažbu. Pořád si to nějak nemohla srovnat v hlavě. Nejmenovala se Ferna ta asistentka produkce, se kterou si psala? A ta se jí teď představuje jako moderátorka show?

„Import z Itálie,“ řekla Ferna, která si Mairin udivený výraz mylně vyložila jako zájem o podlahu. „Omluvte, prosím, ten ne-pořádek. Majitelka provádí jisté restaurační práce. Toto sídlo bylo vybudováno koncem devatenáctého století a většina toho, co zde vidíte, pochází z Lombardie.“

Maire přikývla. Atrium měkce osvětloval křišťálový lustr visící z klenutého stropu. Zprava se Maire uviděla ve vysokém zrcadle s pozlaceným rámem. S rozcuchanou zrzavou hřívou, v příliš velkém svetru na knoflíky, pomačkaných kapsáčích a mokašínách s chlupatou výstelkou vypadala přesně tak mizerně, jak se cítila. Zplihla. Na tohle opravdu nebyla připravená.

Vedle zrcadla stál odkládací stolek a na něm křišťálová váza s půvabným mixem červeno-růžových růží, hortenzií a hořců. Na protější straně uviděla na kruhovém mramorovém podstavci sochu ženy s lyrou.

„Kalliopé, další múza,“ sdělila jí Ferna. „Ale nyní bohužel přišel ten ošemetný okamžik, kdy vás musím požádat, abyste odevzdala mobil,“ povzdechla si, rozpačitě se hryzla do rtu a ukázala na uzamykatelnou bedničku, která stála na sloupku sahajícím jim k pasu.

Maire nevěřícně, podezřívavě přimhouřila oči. „Můj mobil? Proč?“

„Z bezpečnostních důvodů,“ odpověděla Ferna.

„Z bezpečnostních důvodů?“ opakovala nechápavě Maire.

„Kvůli show,“ vysvětlovala Ferna. „Neumíte si ani představit, kolik lidí by rádo potajmu nakouklo do zákulisí toho, co se tady odehrává. Špehové mohou být všude. A tato show přitahuje takovou pozornost i proto, že kolem ní děláme takové tajnosti. Takže všichni na place se musí na dobu vysílání vzdát svého mobilu. Je to ve smlouvě.“

Maire se vybavilo, že ve smlouvě něco o telefonech a mlčenlivosti viděla, ale myslela si, že hráči prostě jen nesmí fotit

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Všichni se dívají.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.